

saadant, og det er en Bestræbelse, som hænger naturlig sammen med det Ønske, han har om at anvende et forment, ikke ubetydeligt Overskud til et bestemt Øjemed, hvorom han har indbragt Forslag. Det Forslag, som han har forelagt, hvilket jeg naturligvis ikke her skal komme nærmere ind paa, tilstøter at anvende et Beløb af 1½ Mill. til Udbetaling til Kommunerne. Som det ærede Medlem fra Røge (Alberti) med Rette har fremhævet, er det jo overhovedet saa, at naar der tales om Reforme og atter Reforme, saa er der ikke en eneste Reform af Betydning, der lader sig gennemføre uden Penge; det er derfor i høj Grad af Interesse at se, hvorvidt vi med de nuværende Indtægter kunne regne paa et nogenlunde betydeligt Overskud, saa at der kan være noget at løbe paa til at møde disse Reformønsker. Jeg tror nu for mit Vedkommende, at det ærede Medlem fra Møen ser alfor sangvinst i saa Henseende; — allerede min ærede Sidemand, det ærede Medlem for Rjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) har gjort en lignende Opfattelse gældende — og jeg kan ikke andet end tro, at det ærede Medlems Forventninger saa vel om mindre Udgifter som om større Indtægter end anslaaet næppe ganske ville holde Stik. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at hvad for det første angaar Udgifterne, da vi se Statsregnskaberne, at der gennemgaaende bruges mindre, end der bevilges. Dette er næppe rigtigt, eller rettere sagt, det er i denne Sammenhæng ikke rigtigt. Det er ganske vist saa, at de endelige Statsregnskaber meget ofte vise, at der er brugt færre Penge, end der er bevilget, men det maa jo vel erindres, at under Bevillingen er indbefattet ikke blot det, der er bevilget paa Finansloven, men ogsaa det, der er bevilget paa Tillægsbevillingsloven. Det, der her er Tale om, er, hvorvidt vi komme igennem med et mindre Beløb end det, der er givet paa Finansloven. Naar vi f. Eks. tage det sidst afsluttede Regnskabsaar 1893—94, viser det sig, at Udgifterne have været 194,000 Kr. større end det Beløb, der er opført som bevilget, men i denne Bevilling er indbefattet et Beløb paa ikke mindre end 6½ Mill. Kr., som er givet paa Tillægsbevillingsloven. I Virkeligheden overstiger altsaa Regnskabet med henimod 7 Millioner det, som vilde svare til Finanslovbevillingen, hvis der i Fjor havde været en Finanslov. Nu skal jeg imidlertid ikke insistere synderligt hverken paa Resultatet af dette Regnskab for 1893—94 eller paa Regnskaberne

for de foregaaende Aar siden 1885, hvilke jo have været i høj Grad uregelmæssige; det er i Virkeligheden umuligt for disse Aars Vedkommende at sige, hvilke Summer man her skal tage som Udgangspunkt, og hvorledes det endelige Regnskab stiller sig til den kalkulerede Udgift. Men vil jeg gaa tilbage til de seneste Aar, for hvilke der foreligger regelmæssige Finanslove, inden den provisoriske Tidsalder begyndte, finder jeg, at i de 3 nærmest foregaaende Aar, 1882—83, 83—84 og 84—85 oversteg den regnskabsmæssige Udgift i Gennemsnit med 800,000 Kr. det paa Finanslovene bevilgede Beløb. I det atter foregaaende Aar 1881—82 havde vi som bekendt ingen Finanslov, medens den regnskabsmæssige Udgift for Finansaaet 1880—81 endogsaa med adskillige Millioner oversteg det paa Finansloven bevilgede Beløb. Altsaa selv om vi som Resultat af Finanslovbehandlingen her i Tinget maatte komme til en formindret Bevilling, saa er det paa ingen Maade givet, at den endelige regnskabsmæssige Udgift vil vise sig at være mindre end her anslaaet — tværtimod, den vil paa Grund af Tillægsbevillingen rimeligvis blive større. Og naar jeg nu spørger, hvorvidt der overhovedet er nogen Sandsynlighed for, at man, som Forslaget her foreligger, kan vente gennem en Behandling her i Tinget at reducere de forlangte Bevillinger med noget væsentligt, tror jeg som det ærede Medlem for Rjøbenhavns 4de Valgkreds, at Forventningerne derom inarest ville føre til Støffelse. Der er, som før sagt, i Aar forlangt 2¾ Mill. Kr. mere end paa Finansloven for det løbende Aar. Men naar vi gennemgaa Forslaget Punkt for Punkt, og se, hvilke de forøgede Fordringer ere, vil man komme til det Resultat, at der vist ikke er mange Poster, ved hvis Reduktion man kan antage, at det vil være muligt at foranledige nogen meget væsentlig Besparelse. Det er allerede fremhævet, at der kræves 1 Million mere i Anledning af Alderdomsunderstøttelsesloven. Det er en lovbefaleet Udgift, som ikke kan reduceres. Paa Indenrigsministeriet og Ministeriet for offentlige Arbejder tilsammen er der i øvrigt ud over denne ene Million Kr. kun forlangt omtrent 30,000 Kr. mere end i Fjor. Adskillige Poster ere mindre end i Fjor, men til Gengæld er der en væsentlig forøget Udgift til Ministeriernes Centralbestyrelse. Det viser sig, at medens der i Fjor til Indenrigsministeriet blev bevilget 310,000 Kr., saa forlanges der nu til de 2 Ministeriers Embedsmænd tilsammen 417,000